

Eva mag bij de Ponyclub

Door Okke Last

© Barend Last

Spannend. Reuze spannend. Vandaag mag Eva mee naar een nieuw sport, ze mag kijken of het ook voor haar iets is. Paardrijden! Ze heeft een paar vriendinnen, uit haar klas, die rijden ook paard. Vaak vertellen ze zulke enthousiaste verhalen op school, over de paarden, maar ook over de club zelf, dat Eva het heeft gewaagd om het ook eens aan haar moeder te vragen.

Die heeft het er eerst met de andere moeders over gehad, want zelf vind ze paarden maar enge beesten. "Is dat wel veilig daar..?"

De andere moeders hebben haar moeder toen verteld over hoe het er aan toe gaat, op die Ponyclub. Dat het eigenlijk maar kleine paardjes zijn, dat de kinderen heel veel uitleg krijgen en dat ze allemaal een cap op moeten hebben, al mag een goede fietshelm ook. Dat alle kinderen, als ze er eenmaal op zitten, een uurtje door het bos gaan wandelen, dat er meestal nog heel wat kinderen gezellig mee wandelen, net als sommige vaders en moeders, een enkeling laat meteen zijn hond uit.

En terwijl ze door het bos rijden, mogen de kinderen op de paarden grappige oefeningen doen.

Of er wel eens kinderen van hun paard af vallen?

Geen idee, dat zal haast wel, maar daar hebben we niet zo op gelet, eigenlijk. Nou ja, en wat geeft dat, die paardjes zijn niet zo heel erg groot, als je daar van af valt, nou ja, dan val je in de modder, lekker zacht...

Maar geen van de moeders had dat al meegemaakt.

Grappig was wel dat de moeders zelf al net zo enthousiast waren over het paardrijden, als hun dochters zelf.

Er was er zelfs eentje bij, die was zelf ook les gaan nemen, op de zondag morgen, in een uur speciaal voor volwassenen, en haar verhalen daarover waren zo leuk, dat de andere moeders het misschien ook wel eens wilden gaan proberen, maar ja, op zondag ochtend, dat komt niet zo goed uit hè...

Toen had haar moeder maar eens gebelt naar die Ponyclub.

Met een heel aardige man gesproken, waarschijnlijk de baas zelf. Die had haar van alles uitgelegd, gezegd dat Eva maar eens op een proefles moest komen op een zaterdagochtend, kon ze kijken of ze het leuk vond.

Nou, Eva wist ook zo wel dat ze het leuk zou vinden hoor, daar had ze heus geen proefles meer voor nodig!

Er bleek ook een website te zijn van de ponyclub, dus daar konden ze ook eens een kijkje nemen. Tja, dat kan geen kwaad natuurlijk. Jammergenoeg stonden er niet veel foto's bij, wel grappige teksten, over hoe de ponyclub ontstaan was en zo, maar daar had Eva nog niet veel oog voor.

Gisteravond was Eva al een beetje opgewonden naar bed gegaan, had zelfs alle kleren al klaargelegd en haar rubber laarzen klaargezet, zodat ze niet zou hoeven zoeken als ze wakker werd. Haar moeder had er om gelachen, dat had Eva namelijk nog nooit gedaan, dingen klaar leggen voor de volgende dag...

Vanochtend had Eva zelfs niet getreuzeld, ze was meteen uit haar bed gesprongen en had zich snel aangekleedt, ze had haar laarzen al aan en haar fietshelm al op, nog voor het ontbijt!

"Maar Eva, het is pas kwart over acht meisje, je bent veel te vroeg... Doe die helm maar weer af en je laarzen kunnen ook nog even uit, we worden pas om tien uur verwacht".

Nou ja, haar helm had ze dan maar weer afgezet, maar haar laarzen had ze lekker aangehouden, dat voelde gewoon wel lekker, als een echte ruiter.

Op gewone schooldagen at Eva niet zo veel en meestal treuzelde ze dan ook nog, maar vandaag at ze met smaak vier boterhammen, twee bekertjes melk er achteraan, ze had zelfs haar eigen bord al afgeruimd.

Haar moeder was met stomheid geslagen, zat met open mond toe te kijken.

"Maar Eva, wat is er in je gevaren kind, zo kennen we je nog helemaal niet... Je hebt nog een dik uur hoor, je hoeft echt die helm nog niet op hoor..."

Maar Eva was al klaar en ging nog even bij de voordeur buiten spelen, zodat ze meteen kon vertrekken als haar treuzelende moeder eens opschoot. Eva bedacht alvast allerlei sprongetjes die een paard vast ook wel kende en oefende zich vast daarin, dan gaat ook de tijd wat sneller voorbij.

"Tjonge jonge, wat duurde dat lang Mam. Moest je nou echt eerst nog zo lang koffie drinken en de krant lezen? Ik heb je wel al 10 keer gevraagd of we al konden vertrekken. Ik heb ondertussen minstens 20 sprongetjes bedacht voor mijn paard en het zou me niets verbazen als ie ze niet eens allemaal kent... Kom, fiets nu maar achter me aan, we moeten een beetje doortrappen, ik wil zeker niet te laat komen!"

Het zal wel komen omdat het zo lekker weer is dat haar moeder met zo'n brede glimlach achter Eva aan fietst, zelf heeft Eva moeite om op haar kleine fietsje voor haar moeder uit te rijden, bijna net zo veel moeite als het haar kost om op door de weekse dagen achter haar moeder aan naar school te fietsen. Maar dan komt dat meestal omdat Eva zo heeft getreuzeld.

Gelukkig, ze zijn ruim op tijd, het is nog geen kwart voor tien, er zijn wel al een paar andere kinderen, maar de baas zelf moet nog komen. Snel zet Eva haar fietsje bij het fietsenrek. Even tijd om om zich heen te kijken.

Het is een beetje anders dan Eva het zich had voorgesteld. De paarden staan allemaal in een grote wei en ze staan niet eens aan het hek om Eva warm te begroeten, maar lijken zich niets aan te trekken van de kinderen die blijkbaar al wel in de wei mogen komen. Die lopen van paard naar paard, geven ze hier een aai en daar aai, het lijkt net of de paarden het allemaal wel gezellig vinden.

Eva kijkt haar ogen uit. Over niet al te lang loop ik daar vast ook, bedenkt ze zich, dit is toch wel even iets anders dan paardensprongetjes te bedenken. Nu durft ze nog niet, die wei in te lopen, al lijken de paarden ook niet zo groot, was haar moeder daar nou bang voor?

Het lijken eerder grote teddyberen, net iets te groot om mee je bed in te nemen, al zou dat vast heel gezellig wezen.

Rondom de wei staan palen, houten palen, en daar tegenaan zit prikkeldraad getimmerd. Al die palen staan schots en scheef, er staan er geen twee recht.

Daardoor lijkt het een beetje op haar kamer, thuis, daar lijkt ook alles een eigen leven te leiden. Verder staat er een grote, dichte aanhanger bij de wei, zo te zien gevuld met strooi of ho of hoe dat ook alweer heet, paardenvoer zeg maar, maar het is tegelijk ook een soort rommelhok, bijna iedereen die nieuw aankomt gooit er wel iets naar binnen: truien, jassen, tassen, caps, borstels, boterhammen, flesjes limonade, alles wordt in die aanhanger gedonderd. Een zootje, dat is het hier, een gezellig zootje...

Kijk, er stopt een groene bus voor de wei. Niet alleen alle kinderen, ook de paarden kijken onmiddellijk verwachtingsvol op, alsof er getrommeld wordt bij het begin van een circusvoorstelling. Uit die groene bus stapt nu een vrij stevige man, tikkeltje te rond, is het de clown of de directeur? Eva moet even glimlachen bij deze gedachte, het lijkt zelfs of iedereen die gedachte heeft, op het zelfde moment, zelfs de paarden lijken even te glimlachen, of verbeeld Eva zich dat maar?

De man komt nu om de bus heen gelopen, wenst iedereen met een zware lage stem goedemorgen. Eva geeft haar moeder meteen een duwtje, ze zegt niets hardop, maar het is duidelijk dat ze zegt 'Kom op, mam, nu wij, ga er op af...!' "Bent u Okke..?" hoort ze haar moeder nu zeggen. "Ik ben de moeder van Eva hier, ik heb u van de week gebeld, weet u nog...?"

Alsof die man zoiets zou kunnen vergeten. De man schudt haar moeders hand, buigt zich dan naar

Eva, strekt zijn hand ook naar haar uit. "Hallo, ik ben Okke, en wie ben jij?"

Nou ja, dat zei mijn moeder toch al, ik ben Eva hier, waarom moet ik dat dan herhalen? Eva voelt dat haar hoofd even rood aanloopt, zo een directe aanpak had ze niet verwacht. Ze weet even niet wat ze zal zeggen.

"Ach nee, ben je net je stem kwijt geraakt..? Tjonge jonge, dat word zoeken, zal ik nog wat mensen er bij roepen om te helpen zoeken..? Waar heb je 'm het laatst gebruikt..?"

Eva glimlacht nu spontaan een stuk breder, wat een gekkigheid, natuurlijk is ze haar stem niet kwijt. "Ik heet Eva..."

De man schudt haar hand. "Dag Eva, gelukkig maar dat je je stem weer terug hebt, die heb je hier nog vaak nodig hoor, ik heet Okke. Je wil het eens proberen, dat paardrijden? Weet je het wel heel, héél zeker? Nu kun je nog terug, weet goed waar je aan begint, nog even en je zult er verslaafd aan raken!" Met iedere minuut, nee, met iedere seconde weet Eva het steeds zekerder dat ze op paardrijden wil, hier op paardrijden wil, bij deze malle clown op paardrijden wil, bij die grappige teddybeer achtige paardjes van hem, minstens deze eerste keer, als Eva nu haar zin niet krijgt, heeft ze eeuwig spijt.

"Goed dan, welkom dan. Kom op, we gaan eerst naar dat stalletje, daar achter in de wei, daar hangen de hoofdstellen waarmee we de paarden kunnen pakken, loop maar met me mee."

Okke gaat nu voor, eerst door het toegangspoortje, dan de wei in.

Terwijl hij naar het stalletje loopt, komen ook alle anderen in beweging, iedereen loopt nu, alsof ze allemaal een onzichtbaar teken hebben gekregen, naar het stalletje. Nou ja, bijna iedereen dan, de paarden blijven rustig staan.

Bij het stalletje verdringt iedereen die een cap op heeft zich voor de toegangsdeur, alsof het een toverdoos is, waar zo meteen de wildste en de gekste trucs uit zullen komen, maar niemand gaat naar binnen.

Okke moet zich een weg naar binnen wringen, gaat nu in het hokje staan, waar het merkwaardig genoeg redelijk netjes, ja, zelfs opgeruimd is.

Tegen de planken hangen kleine haakjes, boven ieder haakje hangen grappige houten naambordjes, duidelijk door kinderen beschilderd, en aan de haakjes hangen leren tuigjes, de hoofdstellen.

Wat een rare namen allemaal, nergens 'n Blackie, 'n Whiskie of 'n Pollie, zoals paarden vaak heten, maar vreemde namen, met 'Y-s' en 'U-s' er in, zoals 'Sleipnyr', 'Pyrrus' en 'Flugga'. Een voor een pakt Okke nu de hoofdstellen en deelt ze uit aan de kinderen voor de deur.

Zodra 'n kind een hoofdstel heeft gekregen en zich omdraait om naar de paarden te lopen, komt er een groter meisje op haar toe die vraagt of ze kan helpen, iets wat natuurlijk heerlijk is, want niemand van de caps weet precies hoe ze zelf een hoofdstel aan moeten doen..

Eva moet het langste wachten, ze wordt er nerveus van, Okke zal haar toch niet vergeten zijn?

Uiteindelijk pakt hij een hoofdstel en reikt het haar aan. "Jij mag vandaag op 'Ran', hier, je hoofdstel mag je zelf dragen, kom maar mee, dan gaan we naar de paarden, ik help je zo meteen wel."

Eva struikelt bijna over haar eigen voeten, zo gelukkig is ze nu, het avontuur is begonnen, het hoofdstel heb ik al vast, nog even, nog heel even en ik zit er boven op, op wie oh wie mag ik rijden...

"Welk paard is dat, Rang?" "Rij jij op Ran? Tjonge, wat een dappere meid ben jij dan al, toe maar, dat is niet mis.", klinkt het nu een beetje onheilspellend, "volgens mij is het een bruine, die Ran..."

Ha, mooi, dat is een goed uitgangspunt, denkt Eva, een bruin paard. Blij kijkt ze naar de paarden.

"Maar... maar ze zijn allemaal bruin...? Nou weet ik nog niet wie het is..!" Eva vind Okke opeens eigenlijk helemaal niet zo aardig meer, hij houdt haar alleen maar voor de gek, steeds opnieuw, is die man dan nooit eens serieus?

"Kom maar, hier staat Ran, Ran, mag ik je even voorstellen aan Eva? Eva, dit is Ran, Ran, dit is Eva... Geef me je hoofdstel maar, dan doe ik het voor je aan."

Al die tijd blijft Ran rustig staan, laat zich op haar gemak het hoofdstel aan doen, lijkt zich nergens iets

van aan te trekken. Okke legt nu nog een knoop in de teugels en draait zich dan weer naar Eva toe.

"Zo, dan gaan we je er nu bovenop helpen. Kom maar hier staan, bij het linker voorbeen van het paard. Nu leg je je handen op de rug van het paard."

Opeens lijken de paarden helemaal niet meer zo klein, Eva moet hoog boven zich reiken om haar handen op de rug van het paard te kunnen leggen, hoe komt ze ooit er boven op?

"Ik zal je helpen. Als jij hier klaar gaat staan zoals een ooievaar die op buslijn 7 staat te wachten, dan help ik je omhoog..!"

Wát zegt Okke nu? Waar heeft die man het nou weer over? Ooievaars? Buslijnen? Totaal niet begrijpend kijkt ze Okke aan. "Weet je niet hoe ooievaars op de bus staan te wachten? Heb je nog nooit een ooievaar gezien dan, ook niet op een plaatje? Opeens weet Eva wat Okke bedoeld, ooievaars staan meestal op één been.

Snel tilt Eva nu haar rechter been op. "Nee, zo staat hij te wachten als ie met buslijn 8 mee wil, bijna goed, maar nu voor buslijn 7..!"

Snel tilt Eva nu haar linkerbeen op. Okke pakt haar nu bij de knie vast en tilt haar nu omhoog. "Zwaai je been maar over de rug heen en kom voorzichtig neer... Zo, daar zit je dan, nu gaat de pret pas écht beginnen!"

Eva geniet, geniet met volle teugen. Te paard, te paard, bovenop een paard, bovenop een levend wezen, de wereld lijkt onmiddellijk kleiner, overzichtelijker, bruikbaar!

Eva kijkt meteen in de richting van haar moeder, zou ze wel weten dat ik er al bovenop zit?

"Wacht, eerst nog een kleine oefening, Eva. Ga eens liggen op je paard, achterover, zoals je vanochtend nog in je bed lag, ja, hoofd er ook bij, wees maar niet bang, ik sta naast je, er kan je niets gebeuren" Dit keer maakt Okke duidelijk geen grapje, Eva voelt dat het dit keer serieus is wat hij zegt.

"Goed zo Eva, pas op nu, niet in slaap vallen! Leg nu je handen op je benen, vergeet ze maar even, niet gebruiken dus... en dan kom je nu weer omhoog, door je beenspieren te gebruiken, ja goed zo, je speelt een beetje vals met je armen, maar ik zie dat je het begrepen hebt, ik zie je benen knijpen, maar voor straf moet je het nóg een keer doen, ga nog maar eens liggen.."

Eva voelt nu heel goed wat Okke bedoelt, met haar benen knijpt ze zich vast op de rug van Ran, al zit ze dan al bijna in een spagaat.

"Goed zo Eva, ik zie dat je begrijpt wat ik bedoel. Zo, dan ga ik nu verder.

Wat ook heel belangrijk is, is dat je recht op gaat zitten, met een rechte rug.

Iedereen die zo gek is om op een paard te gaan zitten, is waarschijnlijk van koninklijk bloed, dus eigenlijk ben je een soort prinses zeg maar. Prinses Eva.

En prinsessen op paarden, dat zie je meteen. Die zitten rechtop, die herken je aan hun houding, die is er een van 'Als jullie niet aan de kant gaan, dan loop ik met mijn paard over jullie heen...!'

Doordat jij rechtop zit, gaat het paard zich ook belangrijk voelen.

Zak jij in elkaar als een zak aardappelen, dan voelt je paard zich ook meer het paard van de groentenboer, en die voelt zich lang niet zo belangrijk.

Zo, prinses Eva, en weet je wat misschien wel het aller- aller- állerbelangrijkste is als je op een paard zit?

Dat je glimlacht, hoe breder je glimlacht, hoe beter het is.

Als je niet glimlacht, dan val je er namelijk af...

Ik heb er een studie naar gedaan, dus ik kan het weten. Ik ben naar verschillende maneges gegaan en heb mensen bestudeerd die van hun paarden vielen, en wat denk je? Als ze van hun paard vielen, glimlachten ze niet.

Nou, dat is toch zeker voldoende bewijs, niet?"

Eva knikt naar Okke.

Het is wel veel informatie die ze nu krijgt, maar ze snapt de hoofdlijnen maar al te goed. Dat ze eigenlijk een prinses is, dat heeft ze zelf ook altijd al gedacht.

Dat ze moet knijpen met haar benen om op het paard te kunnen blijven zitten, ja, dat begrijpt ze ook wel, die paardenhuid is zo glad, daar kun je zo vanaf glijden.

En dat glimlachen?

Ook niet moeilijk, als je een privé clown hebt gekregen naast je, iemand die het ene moment grapjes maakt, maar bijna ongemerkt ook dingen tegen je zegt waarvan je weet dat ze waar zijn.

Ja hoor, ze heeft alles begrepen.

"Wat zeg je, Eva? Weet je wat, we spreken meteen iets af.

Ik moet natuurlijk weten of je alles snapt wat ik tegen je zeg. Dus is het belangrijk dat je het mij verteld, Eva.

Als ik je vraag of je het begrepen hebt, dan geef je mij gewoon antwoord. Als je het hebt begrepen, dan zeg jij gewoon 'Ja Okke', of 'Nee Okke', als je het niet begrepen hebt.

Omdat het anders misschien te eentonig voor je wordt, mag je mij ook antwoorden met 'Ja Oude zeur' of 'Nee oude zeur', heb je dat ook begrepen, Eva?"

Eva knikt opnieuw, breed glimlachend. Stel je voor, Oude zeur tegen Okke zeggen, nee, dat zou ze niet durven zeg... Nog niet in ieder geval.

Opnieuw wil ze knikken, maar bedenkt zich dan dat Okke nu natuurlijk een echt antwoord verwacht. "Ja Okke..."

"Goed Eva, dan nu weer iets over je paard. Wat je nu mag vastpakken, dat zijn de teugels, zeg maar het stuur van je paard. Die hou je met de duim onder vast, zoals je een koffer vast pakt. Met al je vingers vastpakken, je zit hier niet op ballet, je hebt de kracht van je hele hand nodig. Wij rijden buiten, in het bos, niet in een zandbak, zoals bij een manege, wij hebben gewoon onze handen in hun geheel nodig. Nou, met die teugels kun je een paard dus besturen, en dat doe je net als op de fiets. Als je naar links wil, dan trek je de teugel aan de linkerkant naar je navel toe, en tegelijk ga je met je rechter hand naar voren.

Dat is toch makkelijk, nietwaar?

Met die teugels kun je verder ook je paard nog laten stilstaan. Dat doe je door aan beide teugels tegelijk te trekken, alleen moet je nu ook meteen 'hola' tegen het paard zeggen, dan weet ie nog beter wat je wil dat ie doet.

Maar, je mag ook weer niet te hard trekken. Die teugels die jij vasthoudt, zijn namelijk weer verbonden aan dat suk ijzer dat het paard in de mond heeft gekregen, en dat stuk ijzer is feitelijk een soort martelwerktuigje!

Daar kun je dus een paard pijn mee doen.

Als jij aan de teugels trekt, dan trek je niet alleen dat bit, zoals dat stuk ijzer heet, naar de mondhoeken, binnen in de mond wordt dat ijzer ook nog eens om de tong heen geknepen, terwijl de andere kant tegen het dakje van zijn mond, tegen zijn gehemelte, wordt geprikt...

Ja, daar denk je niet meteen aan, maar nu weet je het dus, het is beter als je dus niet te hard aan die teugels trekt -of te vaak.

Wat nog beter is, is als je alles dat je wil dat het paard voor je doet, ook meteen hardop vraagt. Wil je dus naar links, dan zeg je dat ook tegen je paard, tegelijk als je aan de teugels trekt. Dan weet het paard wat je bedoelt en kan het daar ook op reageren.

Weet je, het zal je wel gek in de oren klinken, maar ik ga graag met paarden om, zoals ik hoop dat andere mensen ook met mij om gaan, dus geheel anders dan jij van thuis gewent bent.

Kijk, ik begrijp best dat je moeder jou steeds eerst een flinke tik geeft en dan pas zegt dat je moet

afwassen, of de ramen moet lappen, of de wc schoonmaken...

Ik heb het liever als de mensen het me gewoon eerst vragen, mij pas een dreun verkopen als ik iets niét doe.

Dan vind ik ze veel aardiger, waarschijnlijk hoeven ze mij niet eens meer een tik te geven, want als ze het me vriendelijk vragen, dan wil ik het ook best wel doen.

Alles dat jij wil dat een paard voor je doet, kun je hem ook gewoon vragen, je zult zien dat paarden daar helemaal niet te beroerd voor zijn.

Het leuke van paarden is namelijk dat ze heel graag gehoorzaam willen zijn, ze hopen steeds dat ze er iets van kunnen leren. Ideale leerlingen dus

Maar... Maar dat vragen, je paard iets vragen voor je te doen, dát moet wel geleerd worden. Dat komt je niet aanvliegen.

Dat ga ik je leren, Eva, de komende tijd.

En je zult zien, er valt heel veel te leren over paarden.

Eva raakt verslaafd aan paarden en ik verdien leuk aan je, en je moeder betaald er ook nog voor, is dat niet geweldig?

Zeg dus niet later dat ik jullie niet op tijd gewaarschuwd heb... Gaan we verder Eva?"

Eva heeft al die tijd plezier gehad. Okke legt blijkbaar alles rustig uit en ze begrijpt het nu ook allemaal beter, hij maakt wel heel veel grapjes, maar hij spreekt ook haar taal, geen kindertaal, maar woorden die ze kent.

"Ja Okke..."

Zo te zien is iedereen klaar om te vertrekken, iedereen met een cap op zit nu op een paard, ze staan te wachten op een teken van Okke.

"Kom, dan gaan we nu naar het hekje. Nu moet ik je nog iets heel belangrijks vertellen. Jij zit op Ran, en Ran is een meisje. Je bent zelf ook een meisje, dus je weet vast wel hoe moeilijk meisjes vaak kunnen zijn... Heel anders dan wij jongens, wij zijn veel gemakkelijker..."

Het grootste deel van de aanwezigen hier zijn meisjes, en die beginnen nu allemaal luid te protesteren tegen Okke.

"Zie je wel dat ik gelijk heb?" zegt Okke nu. "Weet je, bij paarden zijn de meisjes de baas. Bij mensen is dat gelukkig anders, bij mensen zijn mannen gewoon de baas..." Nu zijn het de moeders die beginnen te joelen. "Nou ja, misschien zijn de mannen niet de baas, maar zijn de vrouwen zo verstandig om ons dat gevoel te geven, scheelt een hoop gezeur."

Hier lijkt iedereen zich in te kunnen vinden.

"Goed, maar bij paarden zijn de vrouwen wél duidelijk de baas.

Zoals je ziet lopen mijn paarden allemaal samen op de wei.

Ze vormen zo samen een kudde, een soort gezin zeg maar. Binnen deze kudde zijn de vrouwen de baas.

Niet allemaal natuurlijk, er is er ééntje de baas, dan heb je nummer twee baas, ook een vrouw, of beter gezegd een 'merrie', want zo heten vrouwelijke paarden, en zo gaan we het rijtje af.

Met een moeilijk woord noemen we dat een 'Hiërarchie', maar dat woord mag je voorlopig weer vergeten.

Maar het paard waar jij nu op zit, Ran, dat is toevallig de tweede baas.

En de tweede baas, die loopt het liefste op de tweede plaats in de rij, dus daar gaan we nu eerst naar toe.

Zolang Ran maar op de tweede plaats mag lopen, is ze redelijk tevreden. Tja, meisjes he, met kleinigheden te lijmen..."

Weer krijgt Okke gehoor te horen, maar het is wel duidelijk dat het allemaal als een grap bedoeld is, en iedereen zit ook te lachen.

Het hekje gaat nu open en alle paarden krijgen een plaatsje in de rij.

"Dames, even opgelet, we steken zo eerst de weg over en meteen daarna volgen jullie dat kleine paadje, de heuvel op. Als je heuvel op gaat, moet je een beetje voorover leunen en je goed vastknijpen met je benen.

Als je bang bent dat je toch naar achter gaat glijden, dan mag je je ook vastgrijpen aan de manen van het paard, die lange haren vlak voor je...

Je mag je natuurlijk ook aan je eigen haren vastgrijpen, maar dat is iets minder stevig.

De manen van een paard zijn heel sterk, al kun je beter een hele pluk vastpakken dan een klein piezeltje haartjes, dat is weer minder stevig.

Terwijl het paard omhoog loopt, moet je echter ook goed opletten dat je paard niet gaat eten onderweg, dus je mag de teugels niet loslaten, het paard moet wel gewoon doorlopen.

Als het paard ondanks alles toch gaat staan eten, dan moet je er gewoon wat van zeggen, bijvoorbeeld 'Foei Ran, niet eten, doorlopen..'. Dat begrijpt je paard best wel."

Eva vindt het maar wat spannend, en ook een beetje eng, om meteen de eerste keer dat ze op een paard zit meteen die heuvel op te moeten, vooral omdat het paadje ook zo smal is dat er niemand naast haar kan blijven lopen, wel voor haar paard uit en achter haar paard aan, maar niet ernaast. Maar nog voordat ze kan protesteren, gebeurt het al en voelt ze hoe haar paard zich met haar benen naar boven duwt.

Met haar handen houdt Eva zich stevig vast in die manen en ook knijpt ze haar benen samen zoals ze nog nooit heeft geknepen.

Voor ze het weet is ze boven. Het viel eigenlijk enorm mee, dat heuveltje, van boven af lijkt het nog veel kleiner. Heerlijk voelt het nu, met dat warme paard onder zich, dat rustig voort stapt, Eva hoeft eigenlijk helemaal niets te doen.

Okke is nu naast haar komen lopen, al glibbert hij wel op het modderige paadje waar ze nu op lopen. "Weet je, Eva, ik wil graag dat je tegen je paard leert praten.

Ik weet dat het gek klinkt, om tegen paarden te praten, maar ze begrijpen je best wel. Trouwens, mensen praten wel tegen honden, tegen poezen, tegen hun konijn of kanariepiet, dus waarom zou je niet ook tegen een paard praten?

Paarden zijn geweldige luisteraars, hoe gek je het ook wil bedenken, ze luisteren maar al te graag. Daartoe hebben ze ook grote oren, hier, kijk maar eens hoe groot ze zijn. Alleen zit er nogal veel haar in die oren, je moet dus wel luid en duidelijk spreken, anders hoort ie niet goed wat je zegt.

Het paard moet je stem leren kennen, het moet leren wie je bent, maar ook moet het leren hoe Eva klinkt als ze boos is, of hoe ze is als Eva vrolijk en uitgelaten is, of verliefd, of iets anders.

Dat kunnen ze alleen maar leren als jij ook echt tegen ze praat.

Zoals je vast al is opgevallen, heeft niemand een zweepje bij zich. Daar doen wij niet aan, liefst niet in ieder geval.

Paarden zijn onze vrienden, en vrienden hoef je niet te slaan, die vraag je gewoon om iets voor je te doen, en je zult zien, als je het maar op de juiste manier vraagt, dan zijn zij niet te beroerd om je van dienst te zijn.

Bovendien vinden paarden ons geluid prachtig, ze hebben respect voor ons dat jij zulke mooie

geluiden kunt maken, zelf kunnen ze dat namelijk niet, want ze hebben geen stembanden zoals wij. Stembanden zijn een soort apparaatje dat wij in onze keel hebben. Zij hebben dat dus niet. Ze kunnen wel een paar geluiden maken, maar die klinken veelal het zelfde. Soms zegt een paard wel eens 'Brrrr' en dan bedoeld ie dat het koud is, en met de volgende 'Brrrr' zegt ie dat ie het zo gezellig vindt, bij weer een volgende 'Brrrrr' zegt ie dat ie dorst heeft. Nogal eentonig dus, zijn eigen stemgeluid. Nou hoopt ie, door heel goed naar onze stem te luisteren, van ons te leren zodat hij misschien ook ooit eens zulke mooie geluiden kan maken. En straks, als ze weer allemaal samen op de wei staan, dan gaan ze dicht bij elkaar staan, en dan zeggen ze tegen elkaar 'Brrrr' en dan bedoelen ze te zeggen: 'Heb jij nog iets leuks gehoord van je ruiters' en als Eva dan helemaal niks gezegd heeft, zeggen de paarden tegen elkaar: 'Goh, die Ran, wat is die saai zeg, die heeft helemaal niets te vertellen...'

Grappig is ook dat paarden alles even leuk vinden om te horen. Je mag ze vertellen over school, wat je deze week gedaan hebt, of hoe je vanochtend bent opgestaan, ben je rechtstreeks vanuit je bed hier heen gekomen, of heb je eerst je sokken aangetrokken, je broek, heb je eerst ontbeten, wat heb je gegeten, brood, of zuurkoolstampot of slagroomtaartjes, je mag het zo gek maken als je wilt, zolang je maar praat!

Trouwens, het moet toch heerlijk zijn voor je, Eva, iemand tegen wie je voortaan álles kunt vertellen, iemand die altijd naar je luistert en waarbij je zeker weet dat het nooit verder wordt verkapt?"

De rij paarden en wandelaars is nu zo ongeveer bovenaan het pad aangekomen, ze zijn heuvel op gelopen, minder steil als eerst, maar toch bijna 100 meter hoger dan de wei, die er nu heel klein uit ziet.

Het is mooi hier boven op de heuvel, met bomen en bosjes.

Eva weet dat ze nu bovenop de Pietersberg lopen.

Na een paar meter zegt Okke tegen de kinderen dat ze nu even moeten wachten, net zo lang totdat ook alle wandelaars boven zijn aangekomen.

Dan zegt Okke: "De paarden hebben nu al goed hun best gedaan voor jullie, ze hebben jullie helemaal naar boven gedragen, over een modderig weggetje nog wel.

Paarden vinden het fijn te horen of ze iets goed hebben gedaan, het zijn bijna net kinderen!

Daarom wil ik dat jullie je paard nu even beloont, door het zachtjes op zijn hals te kloppen en 'Goed zo', met de naam van je paard natuurlijk, te zeggen, gewoon, een schouderklopje. Je hoeft 'm geen hoofdpijn te meppen, gewoon een schouderklopje."

Eva buigt zich meteen naar voren, streelt Ran zacht over haar hals. "Goed zo, Ran, dank je wel."

"Okee, iedereen is er weer bij, dan trekken we weer verder..."

Eva zit te glunderen en te genieten, wat is paardrijden toch leuk, dat ze er niet veel eerder aan begonnen is, onbegrijpelijk.

Haar paard Ran loopt precies achter het paard voor haar aan, als die even naar links uitwijkt, gaat Ran daar precies achteraan, net als alle paarden achter haar. Het is net een soort treintje. Af en toe moet ze even een beetje bukken, voor takjes, maar verder is er niets engs aan.

"Nou Eva, knap hoor, je zit er al bijna een kwartier boven op en ook heeft je paard al meer dan één kilometer gelopen, en je bent er nog steeds niet afgevallen!

Jij hebt vast al eerder op paardrijden gezeten, je hebt me gewoon wijsgemaakt dat je het nog nooit eerder hebt gedaan. Flauw hoor."

Eva weet even niet wat ze hier op moet zeggen, heel even maar. "Nee hoor, Okke, echt waar, ik heb er

nog nóóit op gezeten.."

Tegelijk voelt het net of ze zojuist 5 centimeter gegroeid is, want ze doet het blijkbaar goed, anders had Okke dat vast niet tegen haar gezegd.

De weg is hier een stuk breder en Okke loopt nu langs alle paarden, geeft hier en daar een aanwijzing, een tip of maakt een van zijn flauwe grapjes, ondertussen ook zijn paarden hier en daar een aai gevend.

De kinderen die met de paarden meelopen, doen dat trouwens ook, Eva heeft geen enkel moment het gevoel dat ze aan haar lot wordt overgelaten, verschillende kinderen vragen haar zelfs of ze het leuk vindt en ze zeggen ook al tegen haar dat ze het zo goed doet.

Dan duiken ze het bos in, via een klein paadje komen ze nu in een stuk bos waar de bomen wat verder uitelkaar staan.

Een van de grotere meisjes die meeloopt gaat nu helemaal naar voren en houdt daar het eerste paard tegen.

Okke wacht even totdat alle paarden weer bijelkaar zijn.

"Waar we nu zijn, dat noemen we 'het stuurbosje'.

Ik wil graag dat jullie zo meteen allemaal te paard naar een mooie boom loopt, zo een boom waarvan je zegt, 'die wil ik thuis wel op de vensterbank hebben staan..!'

Dat kan natuurlijk niet, want dan houd ik geen stuurbosje meer over.

Wat je wel gaat proberen, is om met je paard rondjes om die boom heen te lopen. Maar wacht daar nog heel even mee, eerst wil ik jullie nog iets uitleggen.

Paarden zijn net als kinderen, heel vergeetachtig! Je vraagt ze iets, bijvoorbeeld ruim je kamer eens op, en meteen zijn ze het weer vergeten.

Of doe de afwas, poets je schoenen, kleed je aan...

Net als thuis je moeder dat tegen je herhaalt, zo moet je dat nu ook tegen je paard gaan doen. Zodra je naast de boom staat, moet je 'draaien' zeggen tegen je paard, en omdat hij zo snel weer vergeet wat je zei moet je het woord blijven herhalen, per draai om de boom ongeveer 5 keer, alleen dan onthoudt ie het.

Verder moet je je paard natuurlijk ook met de teugel besturen, anders wil het paard om alle bomen tegelijk gaan draaien.

Goed, probeer het nu maar eens."

Eva trekt nu aan de teugel, zegt ook zachtjes 'draaien Ran', maar er gebeurt verder niets, Ran blijft gewoon stokstijfstilstaan.

Nog een keer probeert Eva het.

"Vooruit Ran, draaien".

Okke staat alweer naast haar. "Je vraagt het veel te lief, Eva.

Je geeft nu geen bevel, je vraagt het eerder aan je paard alsof je vraagt 'wil je één of twee klontjes suiker in je thee...?'

Tegen paarden moet je vooral met korte bevelen komen, het moet zo klinken alsof jij het zeker weet, we gaan geen discussie voeren.

Jij bent nu de generaal en je paard is gewoon soldaat.

Verder moet je eraan denken dat je dat bevel maar twee keer geeft.

De eerste keer zeg je bijvoorbeeld 'Draaien Ran', maar het kan natuurlijk zijn dat Ran net op dat

moment ergens anders mee bezig was, dus moet je het gewoon nóg een keer zeggen. Kom op Ran, Draaien!

Nou kan het zijn dat Ran je wel gehoord heeft, maar er geen zin in heeft.

Heee, wacht eens even, je hebt het paard tot twee keer toe vriendelijk gevraagd iets voor je te doen en het is niet zo dat je iets onmogelijks vroeg.

Nu moet je dus laten merken dat het je menens is, dat je echt een bevel hebt gegeven.

De derde keer hoeft je het niet meer te vragen met je stem, nu zijn je benen aan de beurt. Met je benen moet je het paard nu aansporen, je moet haar nu een flinke dreun verkopen...

Je kent vast die trekpoppetjes uit Italië wel, met zo'n touwtje eronder en als je dan aan het touwtje trekt, gaan de beentjes omhoog en laat je het touwtje weer los, dan komen ze weer omlaag.

Zo wil ik dat jij nu ook je benen gaat gebruiken, vooral hard.

Wees niet bezorgd, zo hard dat je het paard pijn doet, dat lukt toch niet met die korte beentjes van jou. Maar je moet het vooral zo hard doen, omdat het daarna weer van voor af aan moet, namelijk opnieuw twee keer vriendelijk vragen, iedere derde keer mag je je benen laten spreken..."

Eva doet nu wat Okke zegt, ze spoort haar paard met haar benen aan.

Kijk, Ran begint nu te lopen, Eva grijpt onmiddellijk naar de teugel en trekt er net op tijd aan, ze zegt nu ook hardop "Draaien Ran' en Ran begint zelfs al aan een tweede ronde.

Pas als Eva even vergeet te zeggen dat Ran moet draaien, gaat Ran weer stilstaan.

"Goed zo dames, tot zover. Goed gedaan. Was je tevreden over je paard?"

Dan moet je hem of haar ook nog even belonen, maar heeft je paard het niet goed gedaan, niet naar wens, dan moet je het paard natuurlijk niet gaan belonen! "

Toch moet je er wel iets over zeggen tegen je paard, dus zeg je bijvoorbeeld, "Nou nou, kon het er van af vandaag, slecht geslapen of zo?"

Dan weet het paard het in ieder geval of je tevreden was of niet.

Is het zover duidelijk voor iedereen?"

Iedereen knikt, zachtjes klinkt er zelfs een 'Ja Okke'.

"Kom, dan gaan we nu weer verder met onze wandeling."

Opnieuw een klein heuveltje, maar dit keer is het al niet meer zo spannend als eerst, Eva weet nu wat ze moet doen, stevig de manen vastgrijpen en met haar benen knijpen.

"Zo meteen gaan we eens even 'n stukje ietsje sneller, Eva. Laten we eens kijken hoe het voelt om een Milk-shake te zijn. Zo meteen, als iedereen om de bocht is, dan gaan we even een stukje draven.

Paarden hebben drie snelheden.

Gewoon in stap, wat we nu doen. Iets sneller is een beetje hardlopen, dat noemen we draven, of gewoon 'in draf gaan'.

Nog sneller gaat het in galop, waarbij het paard allemaal sprongetjes maakt. Maar daar ben jij nog niet aan toe.

Dat draven van een paard is eigenlijk een nare gang van een paard, want je wordt helemaal door elkaar gehusselt, zeker in het begin.

Wat je moet proberen is rechtop te blijven zitten, zoveel mogelijk gewicht proberen te leggen op die dikke kont van je!"

Eva weet natuurlijk meteen dat dit weer een van die grapjes is van Okke, want meisjes van acht hebben allesbehalve dikke konten.

Maar Eva weet wél wat Okke bedoeld en gaat meteen zo zitten. "Goed zo, Eva, ik zie dat je het hebt begrepen. Zoals je nu zit, dat noemen we ook wel 'doorzitten', dat heb je ook nodig als je ooit eens

met zadel gaat rijden.

Deze houding zorgt er voor dat je minder op en neer gegooid wordt, wie weet ga jij zelfs draven nog leuk vinden.

Om je paard te laten draven, gebruiken wij het woord 'Sjok'.

Dat woord stamt af van 'sjokken' en omdat iedereen het zo een leuk woord vind is men het ook gaan gebruiken voor vaders, die na een dag op kantoor nog zo nodig een rondje willen gaan hardlopen, alleen noemen ze het dan 'joggen'...

Paarden, ik zei het al eerder, houden van bevelen, vooral van korte bevelen.

Paarden houden van duidelijkheid.

Als je een lang verhaal nodig hebt om iets uit te leggen, dan is het niet duidelijk meer. Dan luistert een paard ook niet meer naar je woorden, dan luistert ie alleen nog maar naar je klanken.

We proberen dus alle bevelen zo kort mogelijk te houden.

Verder is het heel belangrijk om steeds hetzelfde bevel te geven, zodat het paard niet gaat twijfelen over wat je bedoeld.

Hier, op mijn club, gebruikt iedereen het woord Sjok om aan te geven dat je in draf wilt gaan. en zowel de kinderen als de paarden hebben dat begrepen.

Het enige wat er verder nog bij komt, Eva, is de naam van je paard, daar begin je steeds mee.

Daarmee geef je aan dat je een bevel gaat geven. Jij begint dus steeds met 'Ran'. 'Ran, klim in die boom', of 'Ran, doe de afwas', of 'Ran, sjok!'

Nu Ran weet wat je wil, kan ze daar ook op reageren.

Denk er verder aan wat je geleerd hebt bij het stuurbosje, je mag het eerst twee keer vriendelijk vragen, de derde keer gebruik je je benen.

Maar daarmee zijn we er nog niet helemaal, Eva.

Als ik zeg dat jullie mogen gaan draven, dan moet je toch nog even wachten, want ik zeg het vooral tegen degene die voor aan de stoet rijdt, die moet nu eerst zijn paard in draf laten gaan.

Pas als het haar gelukt is, mag jij tegen je paard zeggen wat ze moet doen.

Zou je al eerder het bevel geven te gaan sjokken, dan denkt Ran 'ja, kom nou Eva, je ziet toch zelf ook wel dat het paard voor mij nog niet harder loopt, ik kan daar echt niet dwars door heen gaan hoor, ik blijf daar braaf achter lopen.

Als jij vaker die fout maakt, dan denkt Ran 'Ja, zeg Eva, jij geeft steeds bevelen die ik niet kan opvolgen, weet je wat, ik luister gewoon niet meer naar haar, het is toch maar gebazel...' Dan ben je nog verder van huis.

Oh ja, en dan nog iets, als je denkt dat je gaat vallen, dan mag je dat niet stiekum doen hoor. Eerst moet je dan heel hard roepen 'ho stop, ik ga vallen...'

Maar, nu mag je nog niet vallen, wij zoeken ondertussen snel een lekker modderig plekje voor je en pas als je daar bent, dan pas mag je je laten vallen, dan kunnen wij allemaal kijken hoe jij dat doet en er hopelijk nog wat van leren, want er valt bijna nooit iemand hier... En het leukste vinden wij het natuurlijk als je met je neus ook echt in de modder valt, dat noemen we 'gevoel voor humor'! Alles begrepen Eva?

Okee, en dan nu graag een sjokje dames!"

Natuurlijk hebben de paarden ook meegeluisterd, want Okke is nog niet uitgesproken, of de paarden beginnen al te draven. Eva wordt nu inderdaad behoorlijk op en neer geschudt en snel grijpt ze zich weer vast aan de manen van Ran, en ook duikt ze bijna automatisch een beetje inelkaar.

"Nee nee, rechtop gaan zitten, Eva, met een rechte rug en een beetje achterover gaan leunen, juist niet

voorover! En maak je benen maar lang, duw je voeten omlaag, vooral je hakken, probeer er maar mee over de grond te slepen" zegt Okke nu.

Hoewel Eva het wel enger vindt, doet ze toch wat Okke tegen haar zegt, en het is bijna niet te geloven, maar het lijkt echt of ze nu minder door elkaar gehusseld wordt.

"En nu nog glimlachen Eva, anders val je er toch nog af...!"

Okee dames, dit is ver genoeg, ga maar weer in stap.

Niemand stiekum er af gevallen?

Niemand die het nog even wil voor doen? Jammer hoor, en ook een beetje flauw."

In stap gaat het nu weer verder. Eva voelt zich alweer een stuk trotser, ze is nu zelfs al echt hard geweest, en ze is er nog steeds niet van af gevallen.

Na dit draafweggetje gaan ze weer een kleiner bospad op, niet veel meer dan een hazenpad, maar omdat alle paarden zo braaf achter elkaar aanlopen, is het ook niet nodig dat het breder is.

Wel stopt Ran plotseling.

Eva zegt meteen "Doorlopen, Ran", maar er gebeurt even niets.

"Ze moet even mesten nu", zegt een van de meisjes die mee lopen nu tegen Eva, "ëven poepen zeg maar. Als het goed is heb je net de rug iets omhoog voelen komen.

Dat voel je als het paard opeens heel bang is, of als het gewoon moet mesten.

Dat bange heb ik zelf ook nog nooit meegemaakt, maar dan weet je het maar vast.

Let maar even goed op, zodra Ran klaar is met mesten, dan voel je de rug weer omlaag zakken, dat is het teken dat ze klaar is..."

Inderdaad voelt Eva nu hoe de ruggegraat van haar paard weer iets omlaag glijdt, en Ran begint nu uit zichzelf weer te lopen, een mooie groene hoop achterlatend.

"He bah, paardenpoep" zegt Eva. "Nee hoor, helemaal niet bah" zegt het meisje nu weer, "paarden eten gras, geen vlees, dus stinken hun hopen ook bijna niet, bovendien komt hun mest er in een soort ballen uit, waardoor het ook meteen is samengeperst, het is veel droger dan bijvoorbeeld een koeienvlaai."

'Tjonge', denkt Eva, 'ik leer hier wel van alles tegelijk, als ik dat maar allemaal kan onthouden'. "Nu gaan we weer een beetje omlaag, we volgen deze weg een stukje.

Als we omlaag lopen, dan mag je een beetje extra achterover leunen, dan zit je wat makkelijker.

Pas als je heel goed kunt rijden, over een jaar of twintig zeg maar, dan moet je ook heuvel af voorover leunen, maar voorlopig hoeft dat dus niet" zegt Okke nu.

Hier in het bos zijn drie grotere lanen, we waren net op de bovenste laan, daar hebben jullie mogen draven, nu gaan we naar de middelste laan en straks nemen we nog een stuk de onderste laan. Telkens als je met je paard heuvel af loopt, moet je het rustig aan doen en zeker niet harder gaan, omdat je dan de kans vergroot dat je er af valt. Zo meteen gaan we een scherpe bocht door en terwijl we door een scherpe bocht lopen, moet je ook nooit harder gaan, net zo min als je nog voor een onoverzichtelijke scherpe bocht rijdt. Het kan namelijk goed zijn dat er van de andere kant mensen aan komen wandelen, en die schrikken zich een hoedje als ze opeens zoveel paarden de hoek om zien stormen, recht op hun af. Om te kijken of jullie zelf wel goed opletten, geef ik wel eens de opdracht om harder te gaan, maar op die momenten mag dat dus nooit. Dan mag je dat gewoon tegen mij zeggen hoor. Nee oude zeur, hier mag dat niet, zeg je dan bijvoorbeeld. Je moet dus zelf ook altijd goed op blijven letten."

Eva begrijpt dat Okke naast al zijn vreemde grapjes en zijn veelvuldige uitleg dus ook nog wel eens opdrachten geeft om te kijken of iedereen wel oplet.

Zoals de juf op school nog wel eens een plotseling dictee opgeeft. Ze neemt zich heilig voor goed op te letten als ze voortaan naar zijn opdrachten luistert.

"Kijk, nu is iedereen de berg af en de eerste bocht door, wij lopen voor aan en we zijn ook de onoverzichtelijke bocht al door, er zijn geen wandelaars te zien die van onze paarden zouden kunnen schrikken, hier kunnen we dus veilig weer in draf gaan.

Het is belangrijk dat we heel goed leren draven, dus doen we dat zo vaak mogelijk, gaan jullie je gang maar, net zo lang totdat ik 'Okee' roep, dan ga je weer langzamer."

Weer gaan de paarden draven, slingeren zich over de laan, dan eens links lopend, dan weer rechts. De meelopende kinderen lopen daar tussendoor en geven waar nodig nog een paar tips of aanwijzingen, en Eva merkt dat ze af en toe een beetje veel naar de ene of juist naar de andere kant glijdt, vooral op die momenten als haar paard weer eens de weg oversteekt. Dan roept Okke zijn 'Okee' en als bij toverslag gaan alle paarden tegelijk weer stappen.

"Je schoof nogal heen en weer, hè Eva? Bezig met een circusnummer? Is dat jou manier om de aandacht te trekken? Is het je nog niet wild genoeg?"

Eva zit bijna naar adem te happen als ze dit hoort.

Zo onrechtvaardig en oneerlijk om net dat tegen haar te zeggen, terwijl ze juist alle moeite moest doen om er bovenop te blijven zitten en alle dingen te doen die Okke haar eerder al heeft uitgelegd.

"Helemaal niet," sputtert ze tegen, "het kwam doordat Ran telkens weer de weg overstak, daardoor verloor ik bijna mijn evenwicht..."

Het is dat Okke zo breed glimlacht, nu snapt Eva dat hij haar maar aan het plagen was, nare man.

"Kijk, bij paardrijden is het wel zo, dat jij je paard ook moet besturen, als jij niets doet, dan gaat het paard zelf iets bedenken, en meestal is dat iets dat de ruiter minder leuk zal vinden. Voortaan moet je dus niet alleen bezig zijn er voor te zorgen dat jij goed zit op het paard, maar je moet het paard ook blijven besturen.

Op de fiets doe je dat toch zeker ook? Stel je voor dat je fiets een eigen wil gaat ontwikkelen, een eigen leven gaat leiden. Stap je op om naar school te gaan, brengt ie je naar de ponyclub, dan weet je toch ook niet wat je overkomt?

Paardrijden is in de eerste plaats sturen. Je paard besturen. Daarom mag je ook die teugels al vasthouden.